

РЕШЕНИЕ

№ 3205

София, 28.02.2020

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на десети февруари две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЯНА ПАПАЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ

ДЕСИСЛАВА СТОЕВА

при секретар М.С. и с участието на прокурора Малина Ачкаканова изслуша докладваното

от съдията НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ по адм. д. № 6076/2019.

Производството е по реда на чл.208 и следв. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.27, ал.5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ - отм.).

Образувано е по касационна жалба на М. Попова от [населено място], действаща чрез процесуалния представител адвокат П., против решение №846 от 13.02.2019г., постановено по административно дело №7925/2018г. по описа на Административен съд – София-град, с което съдът е: 1) отхвърлил жалбата на М. Попова срещу решение №РС-108-14-028/20.06.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), в частта, в която Комисията е установила по отношение на жалбоподателката конфликт на интереси, за това, че в качеството ѝ на директор на *** гр. С., е подписала допълнително споразумение №03 към трудов договор №8/14.09.2012г. със свързано с нея лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./ - С.Й. /дъщеря/, и в частта, в която Комисията е установила неподдаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ на 10.04.2014г. от страна на жалбоподателката във връзка с това, че на 10.04.2014г. е подписала допълнително споразумение №03 към трудов договор №8/14.09.2012г. със свързано с нея лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПКИ /отм./ С.Й. /дъщеря/, в нарушение на чл.16 от ЗПУКИ /отм./; 2) осъдил М. Попова да заплати в полза на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

По съображения за неправилност, относими към касационните основания за отмяна по чл.209, т.3 от АПК - нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост, касаторката моли решението на първоинстанционния съд да бъде отменено, като претендира и присъждане на направените деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касация - Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, действащ чрез процесуалния представител старши юрисконсулт Славчева, в съдебно заседание и в писмени бележки изразява становище за неоснователност на касационната жалба, поради което претендира оставянето ѝ без уважение и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава заключение за допустимост, но неоснователност на касационното оспорване.

Върховният административен съд (ВАС), шесто отделение, счита касационната жалба за процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК от страна с правен интерес по смисъла на чл.210, ал.1 от АПК, за която обжалваното с нея решение е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно оспорване съдебен акт.

След като обсъди доказателствата по делото във връзка с касационните оплаквания и провери решението по реда на чл.218 от АПК, настоящият съдебен състав намира касационната жалба за основателна.

С решението на КПКОНПИ в обжалваната му пред първоинстанционния съд част, Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество е: установила по отношение на М. Попова в качеството ѝ на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ (отм.), конфликт на интереси за това, че на 10.04.2014г. е подписала допълнително споразумение №03 към трудов договор №8/14.09.2012г. със свързано с нея лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./ - С.Й. /дъщеря/, с което е нарушила разпоредбата на чл.8, изр. 2, предл. 1 от ЗПУКИ (отм.); установила неподаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ на 10.04.2014г. от страна на М. Попова във връзка със сключването на посоченото допълнително споразумение на 10.04.2014г. в нарушение на чл.16 от ЗПУКИ (отм.).

За да не уважи сезиралата го жалба срещу това решение Административен съд – София-град е аргументирал теза за неговата законосъобразност като издадено от компетентен орган в изискуемата от закона форма при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с приложимия материален закон и неговата цел.

Горният извод не е обоснован с анализа на релевантните за правилното решаване на спора факти и обстоятелства.

Административната процедура в Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ, сега КПКОНПИ) е започнала през 2014г. по сигнали с рег. №С-2014-108/07.05.2014г. и рег. №С-2014-145/13.06.2014г., разглеждането на които е обединено в общо производство. В хода на производството през 2014г. са събрани доказателства, приложени в административната преписка и подробно описани в мотивите на съдебното решение, като М. Попова е изслушана на 30.09.2014г. В заседанието си на 25.11.2014г. по точка 1 от дневния ред КПУКИ е обсъдила подадените сигнали, събраните доказателства и предложеният проект на решение за установяване на конфликт на интереси, като при проведеното гласуване, отразено в

протокол №77 от същата дата, КПУКИ не е приела предложения проект на решение по чл.27, ал.2 от ЗПУКИ (отм.) поради непостигане на изискуемото от чл.22ж, ал.2, изр. второ от ЗПУКИ (отм.) мнозинство /двама от членовете на Комисията са гласували „против“, а един от тях – „за“/. Това решение е съобщено на заинтересованото лице съгласно чл.27, ал.4 от ЗПУКИ (отм.).

Съгласно чл.27, ал.2 от ЗПУКИ (отм.) производството пред КПУКИ приключва с решение за установяване конфликт на интереси или че не е налице конфликт на интереси. За да изясни спорния между страните въпрос относно приключване на производството по сигналите от 2014г. с приемането на решението по протокол №77 от 25.11.2014г., съдът е следвало да подложи на преценка съдържанието и правния характер на акта. Разпоредбата на §5, ал.1 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество се отнася само до висящите (неприключилите) производства. Ако решението по протокол №77 от 25.11.2014г. бъде квалифицирано като приключващо производството съгласно чл.27, ал.2 от ЗПУКИ (отм.), то ново произнасяне по сигнали с рег. №С-2014-108/07.05.2014г. и рег. №С-2014-145/13.06.2014г. би било допустимо в хипотезите по чл.99, т.1 – 7 от АПК.

Съдът е допуснал и съществено нарушение на чл.9, ал.3 от АПК. Видно от доказателствата по делото, съдът, със свое разпореждане от 08.10.2018г. е указал на страните разпределението на доказателствената тежест. Задължението на съда обаче за указване на разпределението на доказателствената тежест е различно от задължението му по чл.9, ал.3, съответно по чл.171, ал.4 от АПК за указване, че за някои обстоятелства от значение за делото страната не сочи доказателства. Неизясняването на обстоятелството дали е проведено заседание на КПКОНПИ, на което да е взето решение с необходимото мнозинство по сигнала е факт от значение за делото, поради което съдът е следвало, след констатиране на този пропуск/неяснота в доказателствения материал, влияеща на преценката му, да укаже на страната, че важен за предмета на спора факт е оказал недоказан. Вярно е, че съдът не би могъл да знае нито номер на протокола от такова заседание, нито дали той съществува, но това са въпроси, относими към съществото на спора, а не към задължението му по чл.171, ал.4 от АПК.

Съдът, като не е указал на страна, че за важно за предмета на делото обстоятелство не сочи доказателства, е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила - чл.171, ал.4 от АПК. Нарушението е съществено, защото е на норма, която е гаранция за правата на страните и за изясняване на правния спор, а и защото, ако съдът беше изпълнил задължението си по чл.171, ал.4 от АПК, би могъл да достигне и до друг правен извод.

Освен това, без да обсъди в тази връзка фактите и обстоятелствата по делото, първоинстанционният съд е приел, че пропускането на двумесечния срок за произнасяне по чл.27, ал.1 от ЗПУКИ не представлява съществено административнопроцесуално нарушение. Инструктивният характер на срока от два месеца не следва да се възприема като разрешено от закона бездействие на административния орган. Принципът по чл.11 от АПК изисква процесуалните действия да се извършват за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на административния акт. Удължаването на инструктивния срок от два месеца на години следва да е наложено от обективни фактори, налагащи събиране на

допълнителни доказателства и изясняване на факти, които са от значение за издаване на материално законосъобразен административен акт. Съдът не е дал указание към административния орган да посочи причините, довели до продължаване на срока и до ново произнасяне по сигнала с издаване на оспорения акт.

Предвид забраната за фактически установявания в касационното производство съгласно чл.220 от АПК, с оглед изясняването на всички посочени обстоятелства, е необходимо да се дадат указания към страните за становища и да се съберат доказателства, което налага отмяна на обжалваното съдебно решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При новото разглеждане на делото след установяване на всички релевантни за спора факти и обстоятелства съдът следва изрично да отговори дали са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл.27 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ – в сила до 23.01.2018г.) и §5, ал.1 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (обн., ДВ, бр.7 от 19.01.2018г.).

В същия дух по сходни казуси е практиката на ВАС, шесто отделение, формирана с решенията по административни дела №5032/2019г., №9239/2019г., №5610/2019г., №4263/2019г. и №2031/2019г.

Произнасяне по присъждането на разноски за страните, предвид връщането на делото на административния съд и задължението му по чл.226, ал.3 от АПК, не се следва.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, изречение първо, предложение второ и чл.222, ал.2, т.1 и 2 от АПК, Върховният административен съд, шесто отделение,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение №846 от 13.02.2019г., постановено по административно дело №7925 по описа за 2018г. на Административен съд – София-град.

ВРЪЩА делото на същия съд за ново разглеждане от друг състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.